

Рајка Глушица

ОСАМОСТАЉИВАЊЕ РЕЧЕНИЧНИХ ЧЛНОВА У ПРИПОВЛЕТ- КАМА СИМА МАТАВУЉА

Парцелација или осамостаљивање реченичних чланова представља један од синтаксичко-стилских поступака на плану конституисања реченице. То је, заправо, интонационо и позиционо издвајање неког реченичног контитуента, било лексеме, синтагме, или клаузе, чиме се нарушавају традиционално схваћени принципи конституисања реченице. Будући да је могућа у свим језицима, парцелација спада у језичке универзалије.

У нашој лингвистичној литератури нема много радова о овом језичком феномену. Један од најзначајнијих је, свакако, рад Милорада Радовановића¹ у којем аутор терминолошки и теоријски одређује парцелацију, ослањајући се на поставке еminentних совјетских лингвиста, слависта, посебно Шведове и Золотове.² О синтаксичким конструкцијама које су интонационо и позиционо одвојене од матичне реченице структуре, значајне прилоге дали су професори Стевановић³ и Остојић⁴

¹ М. Радовановић, *Неки синтаксички љосићући карактеристични за језик књиће «Роман о Лондону» Милоша Црњанског*, прилози проучавању језика, књ. X, Нови Сад 1974. стр. 1-48. Овај рад је преименован у «О љарцелацији реченице као језичком љосићућку» и објављен у књизи *Списи из синтаксе и семантике*, Нови Сад 1990.

² М. Радовановић, *Неки синтаксички српскохрватски љосићући...*, напомене 3 и 11.

³ М. Стевановић, *Савремени српскохрватски језик II*, Београд 1979, поглавље: Реченице с неизреченим главним деловима, стр. 86-119.

⁴ Б. Остојић, *Реченице без развијених главних дијелова у језику А.Г. Мађоша, Славка Колара, Добрише Џесарића и Драѓушина Тадијановића*, Књижевност и језик, год. XV, бр. 1, Београд 1968, стр. 24-38.

именујући их као «реченице без развијених главних дјелова» и «непotpуне реченице». Третирајући примјере који очигледно представљају појаву парцелације Јасна Мелвингер⁵ расправља о функцији «експресивне паузе» која раздваја поједине конституенте реченице. Први пут се термин парцелација у сербокроатистици помиње у студији Миливоја Миновића⁶ у којој постоје и значајне разлике у третирању овог језичког феномена у односу на Радовановићево. Миновића, прије свега, занима појава осамостаљивања језичких јединица којих има двије врсте: а) осамостаљивање првог степена, б) осамостаљивање другог степена, напомињући да се осамостаљивање другог степена као јачи вид осамостаљивања «понегде назива парцелацијом» (М. Миновић, 61). Аспект стилогености парцелације као једног од поступака осамостаљивања описао је и Новица Петковић⁷, док је Милош Ковачевић⁸ анализирао стилематски⁹ аспект поступака осамостаљивања који су искључиво синтаксистилеми. Наводи четири основна типа осамостаљивања: а) просто издвајање реченичних конституената, б) издвајање реченичних чланова интензификатором, ц) издвајање компонената с њиховом пермутацијом, и као последњи, д) парцелација реченице која «представља потпуно осамостаљење реченичних чланова» (Ковачевић, 29) или завршни корак осамостаљивања. Лингвистичко-стилистичку анализу поступака осамостаљивања у дјелу М. Црњанског спровео је Радоје Симић¹⁰.

Слиједећи теоријско-методолошки поступак М. Радовановића корак даље у изучавању парцелације учинила је Љиљана Суботић¹¹, потврђујући али и коригујући закључке до којих је о овој језичкој појави

⁵ Ј. Мевлингер, *Реченица са регукијом ћредикаћа и реченица са експресивном паузом у делима савремених ћрозних љисаца*, Савремена лингвистика, бр. 5-6, Загреб 1972, 71-76, бр. 7-8, Загреб 1973, 61-66.

⁶ М. Миновић, *Реченица у ћрозним дјелима Расића Пејировића*, АНУБИХ, Сарајево 1970. (поглавље: *Осамостаљивање језичких јединица*, 60-84)

⁷ Н. Петковић, *Два српска романа (Стидије о Нечисијој крви и Сеобама)*, Народна књига, Београд 1988.

⁸ М. Ковачевић, *Карактеристични језички љосићуци у оформљењу синтаксистилема*, Научни састанак слависта у Вукове дане, књ. 23/2 Београд 1995. 19-32.

⁹ На нужност разликовања појмова стилематичности и стилогености (први је везан за лингвистику, други за теорију књижевности) указао је М. Ковачевић у већ поменутом раду, стр. 23.

¹⁰ Р. Симић, *Граматичка и интонацијска структура ћрозног дела Милоша Црњанског*, Књижевна историја, XI/41, Београд 1978.

¹¹ Љ. Суботић, *Парцелација реченице у језику српских љисаца 19. века*, Зборник Матице српске за филологију и лингвистику, XXXVII, Н. Сад 1994. 607-613; *О парцелацији реченице (у Сеобама М. Црњанског и Хазарском речнику М. Павића)*, Научни састанак слависта у Вукове дане, књ. 23/2, Београд 1995. стр. 347-353.

дошао Радовановић. Из овог описа литературе о парцелацији види се да она није обимна и да сам термин није одомаћен. Ипак, у новије вријеме јавља се све већи број научних радова који у пуној мјери афирмишу термин парцелације и приносе расвјетљавању овог функционалностилског средства¹².

У радовима који су испитивали језички поступак што га називамо парцелацијом у терминолошком и теоријском одредењу М. Радовановића, искристалисали су се одређени закључци као што су: а) парцелација као поступак сегментирања исказа веома је фреквентна појава у дискурсу савремених писаца¹³ (регистрована је код М. Црњанског, М. Селимовића, М. Павића, Р. Константиновића, О. Давича, С. Винавера, М. Данојлића...); б) и писци XIX вијека користили су парцелацију у организовању своје синтаксе¹⁴ (Л. Лазаревић, Вук Каракић, Јаков Џгњатовић, Јован Хацић, Платон Атанацковић...); ц) парцелација је својствена посебно пјесничком језику, тако да ако је она фреквентна појава код неких писаца онда су они најчешће и пјесници али обрнут смјер закључивања не важи¹⁵ (нијесу забиљежени случајеви парцелације код М. Настасијевића, Р. Петровића, Ј. Дучића); д) парцелацији подлијежу првенствено периферне синтаксичке функције али и носиоци централних синтаксичких функција; е) парцелисани сегмент најчешће је постпнован, али се јавља и у препозицији; ф) сигнал парцелације на плану писаног језика су интерпункцијски знаци; тачка зарез, цртица, двије тачке, тачка зарез, заграда и сл.

У овом раду покушаћемо да утврдимо у којој је мјери присутна појава парцелације и на који начин се остварује у приповјеткама Сима Матавуља, прозног писца на размеђи XIX и XX вијека. Као извор грађе коришћена је III књига Матавуљевих Сабраних дела¹⁶ у којој се налази аутобиографски спис Десет година у Мавританији, као и двадесет десет приповјетке везане за Црну Гору, настале од 1883. до 1905. године.

5. У приповјеткама Сима Матавуља у позицији парцелисаног дјела језичког исказа могу се наћи:

а) Језичке јединице на нивоу лексеме:

¹² Марија Тир, *Парцелација реченице у приповјеткама Лазе К. Лазаревић* Прилози проучавању језика, књ. 23. Нови Сад 1996. 154-176; Тамара Сарафијановић, *Парцелација реченице у прозним делима српских љисаца XX века*, Прилози проучавању језика, књ. 23. Н.Сад 1996. 177-191.

¹³ Љ. Суботић, *О парцелацији реченице*, 348.

¹⁴ Љ. Суботић, *Парцелација реч. У језику српских љисаца XIX века*, 598

¹⁵ Т.Сарафијановић, нав. дјело, 178.

¹⁶ Симо Матавуљ, *Сабрана дела, III, Десет година у Мавританији, Приповјетке*, Просвета, Београд 1953.

Ама, чоче, мислиш ли натраг, пут Гусиња? *Сам?* (340)

б) Језичке јединице на нивоу синтагме:

Да-ну, дијете, треба да ми кажеш нешто. *Само неколико ријечи.*

(229).

ц) Језичке јединице на нивоу реченице:

Та не зна се, - дода Шуњо, гледајући Пиму у очи, - не зна се за неке крваве, прекаљене јунаке, који је бољи ... *Акамоли се може знайти за ову ћилад: акамоли заклећвом йоћивридиши:* бољи је *тај* но *тај!* (19)

Из прегледаног језичког материјала примијетили смо да се лексема ређе јавља на мјесту парцелисаног реченичног конституента у односу на реченицу, а посебно у односу на конструкцију (синтагму).

Парцелација именице

6. У приповјеткама Сима Матавуља најчешћи је случај парцелације именице (односно замјенице) или конструкције са именицом (замјеницом) као центром. Парцелацији првенствено подлежу такозване периферне синтаксичке функције (таквих је примјера и код С. Матавуља највише), ипак, у језичком корпусу нашег писца налази се извјестан број примјера у којима налазимо парцелисан субјекатски конституент. На примјер:

Jago jaђени! Слага, од страха да му се не ругају! (277). Субјекатски конституент се налази парцелисан у препозицији а чини га одредбена синтагма, као и у следећем примјеру с тим што се налази у постпозицији:

Сви се скаменише од чуда. Како да то рече пред оцем, и још ко то рече? *Сишидљиво Лашинче!* (220).

Поновљени, парцелисани субјекат са атрибутским одредбама и релативном реченицом као експликацијом имамо у примјеру:

И тако је њу сунце затјецило – *јарко сунчиће ђурђевско, које би хијело да свакоја обесели!* (343).

Истог је карактера, с тим што је у интерпозицији, и парцелисани поновљени субјекат у следећем примјеру, такође праћен одредбама атрибутског карактера и релативно временском реченицом:

Зора – *рујна зора ђурђевскијех ноћи*, што се смије, *кад изненади оне који у миловању засиће*, тако је њу налазила. (343).

6.1. Слиједе примјери у којима се парцелише апозицијски конституент што прецизније експлицира субјекат из претходне реченице:

Први искочише на обалу два стражара-*два цијла Црнојорца* што се ту налажаху; (308)

Пред подне бану на врата људина – *прави див, у сивијем шанџалонама и широкој жакеји* (262).

6.2. Апозицијског је карактера и парцелисана језичка јединица која прецизније одређује појам који је у претходној реченици већ обиљежен именицом (замјеницом) у позицији лексичког језгра предиката:

Беше онај што је везивао и дрешио, што је био све и сва у оно време у Ивонији – *комесар* (13);

Бјеше црномањаст, бркат, очију као у звјерца, а жилав – *сама засуکана жила* (194);

а остале му тамо понајбољи и најмилији друг - *Мићун* (362)

Други ми знатни сусјед бјеше – *једна луда* (414).

6.3. Веома често се појављују примјери са «привидно парцелисаним» номинативним обликом именице који се могу трансформацијом развити у пуну реченицу у којој ће парцелат заузимати позицију лексичког језгра предиката:

Јокна испусти из руке ожег, који паде на ногу врачари – *ћраја и вардања* (346) / Наста граја и вардања/

У браству, у селу, у читавом племену, где је невоља ту притјече Радосав. *Прави јунак и човјек* (364) /То је прави/ јунак и човјек/

А по служби разметнуше трагове један од другога, као крст и ђаво. *Брука! Брука у Ребесињу!* (280) /Пуче брука/

6.4. Парцелисан може бити и директан објекат самостално кад није дио објекатске синтагме или као дио објекатске секвенце:

Пак се маши руком иза себе – стајао је на прагу те изнесе...

лајинку! Да шићо, Милићеву лајинку (354);

Бројимо. *Утог чејардесеј и чејшири ћрла* (349);

Првијех дана марта боловао сам од противли, али кад првога јутра изађох, свијем чулима осјетих-*прољеће* (422).

Парцелисана синтагма у акузативу директног објекта прецизније експлицира објекат у смислу описивања – квалификована:

Оживио Редо, лијепи ћетић кучки, па је милостиво разговара, *њу злодну невјесицу* (344);

Већ смо били одредили и мјесто и гроб и саставили натпис, - *какав само кийњасић најтијес* (434);

Да - ну, дијете, треба да ми кажеш нешто. *Само неколико ријечи* (229);

Парцелисани директни објекат прецизније одређује објекат у смислу његовог конкретнијег денотирања или идентификовања у следећим примјерима:

Лале је са Златијом лијеп пород имао, - *нешићо мноћо синова и кћери* (330);

Стаде причати све што је запамтио – *сву исйтарију Маврићаније за њоследњих ћедесеј година* (23);

Десетог дана даше ми мало крушно јела – *мало каше, ојеј с млијеком* (436)

6.5. По честости јављања предњаче парцелисане конструкције за компарацију, обично са везничким (прилошким) елементом као:

Тако га момчадија прозва, јер бијаше бијел у лицу, танак, њежан – *збиља као Лашинче* (218);

Јер је лађа у морнаревој памети живи створ, који не само има своју судбину, него готово има и своју вољу, врлине и слабости, - *сасвим као жена* (598);

Па и кнезови, ако и говораху о мудријем стварима пред народом, насамо увијек чаврљаху о дјеци-*баш као и њихове бабе* (292);

Валај, добар јунак, а коњ – *ћрема јунаку* (182);

Гледнуше момци на ђогата. Коњ-према бегу (181);

Парцелисана језичка конструкција у овим примјерима је у суштини производ редукције развијене зависне реченице (уп. развијенији облик наведених парцелата: збила као што је бијело Латинче; баш као што и њихове бабе чаврљаху; као што је и јунак и сл.).

6.6. У парцелисаној позицији јавља се и датив намјене: слободан и с предлогом *ирема*:

И ја се осмехнух према њему – *ирема своме идолу* (33);

При томе ваљаше очима преко свјетине, очевидно надајући се још гласнику – *иомиловању* (573);

6.7. Регистровани су и примјери са парцелисаном именицом или конструкцијом са именицом као центром и инструменталу у различитим функцијама:

Златом би претрпао што ме је стао *Сувијем злайом* (520);

Ђаше му милије бити да га је ћушнуо, но што га назва по презимену, *а онакијем ћласом* (281);

а Госпава по вас божји дан има посла са *унучади* (213);

Ја, са Косора ... *старином* (331);

Жена гледаше за њима-управ за сином, *јер он бјеше заклонио*

чикицу-па уздахнувши пође (333);

У првом примјеру парцелисана инструментална синтагма има значење средстава; у другом има функцију одредбе за начин; у трећем социјативно значење; у четвртом парцелисани инструментал је допуна управној ријечи; у петом примјеру парцелисана инструментална конструкција с предлогом *за* праћена је интензификатором (управ) и парцелисаном узрочном реченицом као експликацијом.

6.8. Примјери који слиједе имају парцелисане локативне синтагме са предлогизма *о* и *ио*:

У збору је више слушао, но говорио, *а о себи никад* (334);

Сваки га пољуби у руку-*ио староме српскоме обичају*-пак се поклони и поизмакне 209);

Хвалили су те Мильан, и Оташ, и Мираш, и Никола, и Пејо! *По души, сви* (349);

У првом примјеру парцелисани локатив (са интензификатором

никаг) употребљен је у функцији неправног објекта уз глагол говорити; у другом парцелисана локативна синтагма у интерпозицији је допуна управне ријечи и казује према чему се врши глаголска радња; и у трећем има значење одредбе за начин праћене парцелисаним субјекатским конституентом у облику замјенице.

6.9. У следећим примјерима парцелисане су генитивне синтагме са различитим значењима и функцијама:

На чесми хтио је увијек да захвати најпрви, иако се ту ред чекао, па му је свак и попуштао осим-мале бодулице (255);

Доста си се наплакала-*ог невоље а и без невоље* (238)

Силазећи низ другу страну, виђех наличје величанствене слике, страхувите урвине, језиве, мрачне дубодолине, оштре кукове, раселине, литице, - *без ћравке, без дрвећа, без љицице, ни леђићира, ни бубе* (26);

У првом примјеру парцелисаног генитива с предлогом *осим* за изузимање необично је што се предлог налази позиционо уз центар, а логички представља дио парцелата што није ријеткост ни код Сима Матавуља ни код других писаца¹⁷; у другом примјеру парцелисан је каузални генитив с предлогом *ог* праћен конструкцијом генитива и предлога *без* у значењу одсуства узрока радње; и у трећем, низ генитивних синтагми с предлогом *без* у пријевској функцији детерминисања појмова из објекатске синтагме, да би се тај низ завршио двјема синтагмама парцелисаних егзистенцијалних генитива.

Парцелација прилога

7. Прилози као језичке јединице из свере предиката подложни су парцелацији и у језику нашег писца. Регистровани су примјери са парцелисаним прилозима за начин, вријеме (односно мјеру времена) и мјесто:

Људи обилазе све, уколико се може примаћи. У томе их и зора затече. *Све залуду* (290);

И она ће ми вјерна бити до... *једном* (372);

У исти мах наврше са свих страна чиновници и школска

¹⁷ Иста појава забиљежена је и у језику Лазе Лазаревића, М.Тир, нав. дјело, 163.

деца, идући десним рубом трга, те средина Јамине оживе. *Али за мало* (83);

Па онда ми се досади, те почех одлазити у кафану и у читаоницу и код Дига и код берберина Певка и у штампарију и у редакцију и –*свуда* (113);

Нијесам свраћао ни у гостионицу, ни у читаоницу, ни код Мијауша, ни код др Дига, - *једном речју: нигде* (155)

Парцелација вербida

8. У примјерима који слиједе парцелисане су конструкције са глаголским прилогом садашњим, у првом примјеру у интерпозицији са узрочним значењем и у другом у постпозицији са значењем начина:

Једна жена из гомиле-видјећи је, зар, онако лијећу и шујсну-заплака се (230);

И Мићун је јео, сијојећки, служећи нас њићем, (583)

Понекад долази и до парцелације инфинитивне допуне модалног глагола са прилошком одредбом за место:

Онога трена најрадије хоћах честитога старца – бацићи у море (423);

Интересантни су случајеви парцелисања дијела сложеног глаголског облика који се поступком издвајања истиче:

Најпослије стиже тај извјештај и из њега дознაсмо да је Ђуро Кокот гостионичар из Телел-Буруда заиста-иошао из Александрије (435);

Јагода не одговори, јер бјеше ... засијала (240);

Парцелација придјева

9. У већем броју од прилога, као парцелат се јавља придјев или конструкција са придјевом у центру, најчешће у позицији лексичког језгра предиката:

Такав ти бијаше. Срдић и милосрдив за колико би се пре-крситио (216);

Бијаше сушта здравина, као и отац. Повиши од њећа, крући-нијех црнијех очију, косе вилинске (216);

Елем, након доста страдања, постадох миран и задовољан

човјек, могу рећи: *баш срећан* (156);

У првом примјеру два парцелисана придјева детерминисана су временском реченицом; у другом имамо секвенцу парцелисаних конструкција, поред придјевске са значењем поређења имамо и два сукцесивно парцелисана квалитативна генитива; и у трећем парцелисан је један сегмент лексичке допуне предиката праћен интензификатором (баш).

У једном броју примјера парцелацији подлијеже и придјев у функцији апозитива у којима се апозитив позиционо дистанцира од свог граматичког центра-субјекатског конституента:

Старац се тргне –*зачуђен* (170);
Мићан се врати –*преображен* (491);

Регистровани су и примјери придјева који се парцелишу у секвенци у функцији атрибута:

За њим изиде крупна нека жена, *средовјечна, ћорава* (332);
У ово време био сам романтичан, те са уживањем слућах какви ће величанствени призори наступити: *војни, љубавни, говорски, родољубни-издајнички, суревњиви, одвраћни – цвеће и крв* (133);

Парцелација реченице

10. Досада се у истраживањима парцелизација везивала само за зависне реченице. Међутим, парцелисати се могу и конституенти координираних конструкција: копулативне, адверсативне (најчешће) затим и друге калузе;

И тако он освети Дрекала и Николу. *Пак се друgom ожени, кћерју Пеја Стапанова* (329);

Ту се устави и метну руке на своје врело чело. *Пак юшече уза сијећенице.* (300);

Што ‘но се каже: човек поштен и добар сам је по себи до-
мрој! *A рђа је себ' р* (никојовић). (41);

Шпиро је пјевao божићну пјесму бокельску... *Али је «Рождесјво» и осијале њеке јесме хранио за јравославни Божић* (600);

Трнци подијоше свакога кад та јуначина запоја... *A og*

силноїа юласа њејова зујаху уши (383);

10.1. Од парцелисаних зависних клауза најфrekfентније су узрочне. Разбијањем интеграције реченичног комплекса, клауза се позиционо и интонацијоно осамостаљује:

Очи му севаху, образи му се зажарили, - *јер већеја задовољсћива не можеш учинићи Маврићанину нејо кад ја назовеш «орлушином»* (40)

... и предаде им танку невјестицу, ни љубљену, ни моловану, да је воде к оцу... *Јер му Лале не иће узећи образа, но је жедан био крви клименитске* (329);

Наредни примјери означавају парцелацију допунске зависне реченице које се најчешће парцелишу у секвенци:

Обично свакојега познатијега пошто год запита: *како је како су му чељај, је ли шта нова у јлемену, како је љеђина* (210);

Дознаде да је онај лијепи младић што је с капетаном изашао његов сестрић и шкриван (поткапетан); *да је сва морнарица из Боке; да је носијромо Мајо Јаков једини Лайшинин на броду; да је ...* (579);

Слиједе примјери парцелисаних намјерних реченица:

Желите ли ступити у државну службу, - *га будеће учитељ француској језика у лајтинској школи* (137);

По вас божи дан хода по свом разопеку, а знаш рашта?

Да ђоурни (219);

Парцелишу се често и начинске (поредбене) реченице, чак и оне којима се исказује изузетна неједнакост:

не зна се за њеке крвате, прекаљене јунаке, који је бољи... *Акамоли се може знаћи за ову јилај; акамоли заклећвом ђођи-врдићи: бољи је ђај но ђај* (197);

Пун необичне снаге, смандрљах се брзо и легох како треба, -*како најобичније сијавају сви сисари двоноши* (138);

Нијесу ријетке ни парцелисане условне зависне реченице

Мићун ће бити јунак, каквих је ријетко и у Херцеговини, - *ако ја бој ђојживи* (582);

Парцелација броја

11. У позицији парцелисаног језичког конституента веома се ријетко, код писаца у којих је испитивана појава парцелације, појављује број или конструкција са бројем као центром. Међутим, у језичком материјалу приповијетки С. Матавуља регистровали смо и такве примјере са парцелисаним бројем:

Човјек на врану коњу, блиста мупшушка на рамену, а пред њим крд волова –*око gесеӣ* – оборили главе и једва крачу (346);

Кад се врати, затече с матером најближу родбину и постављену трпезу?: Бјеху два постарија човјека а остало женске, *свеӣа gесеӣак* (591);

Закључак

12. Након прегледа и анализе језичког материјала у приповјеткама Сима Матавуља уочено је да је парцелација веома фрекфентно синтаксичко-стилско средство. Поред у овом раду анализираних остао је велики број примјера парцелације реченичних конатитуената незахваћених анализом јер овај рад не претендује на свеобухватност и исцерпност већ, прије свега, циљ му је утврђивање да ли је и у којој мјери присутна ова језичка појава и на који се начин остварује.

Симо Матавуљ као прозни писац на размеђи вјекова користи се парцелацијом са свим особеностима типичним за дискурс и XIX и XX вијека. Неке од тих особености су следеће:

а) У позицији парцелисаног језичког конституента појављују се: најчешће именица (замјеница) или конструкција са именицом (замјеницом) као центром, затим придјев или конструкција са придјевом као центром, па прилози или конструкције са прилогом као центром и у мањем броју примјера јавља се и број или конструкција са бројем као центром. Веома често се парцелишу зависне реченице (узрочне, допунске, намјенске, начинске, условне и др.), а поред зависних парцелишу се и независне клаузе (саставне, супротне, искључне и др.).

б) Парцелацији првенствено подлежу периферне синтаксичке структуре, а поред њих у великим броју примјера парцелат је и носилац централне синтаксичке функције, прије свега субјекатски конституент и објекат директни у акузативу.

ц) Што се тиче позиције парцелисаног сегмента он је најчешће у

постпозицији, али су заступљени примјери парцелата у антепозицији и интерпозицији.

д) Од интерпункцијских знакова као сигнала парцелације наш писац најчешће користи цртицу, затим тачку (одлика XX вијека), па зарез (одлика XIX вијека), три тачке, тачку зарез и двије тачке.

Симо Матавуљ парцелацијом као средством позиционог и интонацијоног рашицањивања реченице постиже стилистичко истицање јаког ефекта тих парцелисаних дјелова. Коришћење парцелације у толиком степену учесталости и стилогености изједначава стил у његовим приповјеткама са стилом дискурса неких савремених писаца, оних којима је овај поступак конститутивни елемент реченице.

Rajka Glušica

EMANCIPATION OF SENTENCE MEMBERS
IN NOVELETTES BY SIMO MATAVULJ

S u m m a r y

In this paper the author demonstrates that parcelling or emancipation of sentence members, as one of syntactic-style procedures is very frequent in novelettes by Simo Matavulj what makes the style of this writer remarkable.

Д. Карачић, Цртеж из циклуса *Хоризонталне паралеле и пратови*, 2000.